

KUTSAL KİTAPSA VERİMLİLİK

C.J. MAHANEY

SOVEREIGN GRACE CHURCHES

KUTSAL KİTAPSAL VERİMLİLİK

C.J. MAHANEY

Bu kitabın ücretsiz e-kitap haline erişmek için yukarıdaki URL'yi kullanınız veya telefonunuzla QR kodu tarayınız.

**SOVEREIGN GRACE
CHURCHES**

<https://tureuro.sovereigngrace.com/home>

KUTSAL KİTAPSAL VERİMLİLİK

Yazar: C.J. Mahaney

Özgün Adı: Biblical Productivity

Çeviri Tarihi: 2023

- Özgün Özdemir (Çeviri)
- Kaan Çerçi (Çeviri Editörü, Düzelti, Dizgi)
- Mark Waite (Genel Yayın Yönetmeni, Dizgi, Kapak Tasarımı)

Bu, C. J. Mahaney tarafından yazılan "Biblical Productivity" adlı kitabın yetkili Türkçe çevirisidir. Kitap orijinal olarak 2009 yılında Sovereign Grace® Ministries tarafından İngilizce olarak yayımlanmıştır. Telif Hakkı © 2009 Sovereign Grace® Churches tarafından korunmaktadır.*

Bu belge C.J. Mahaney'nin blogundaki yazıların bir araya getirilmesiyle oluşturulmuştur: <http://cjmahaney.com>**

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'den alınmıştır. Kutsal Kitap © The Bible Society in Turkey (Kitap-ı Mukaddes Şirketi), The Translation Trust (Yeni Yaşam Yayınları), 2001, 2008. Tüm yayın hakları Kitapı Mukaddes Şirketi'yle Yeni Yaşam Yayınları'na aittir ve izin ile kullanılmıştır.

30 Ocak 2024

*This is an authorized Turkish translation of *Biblical Productivity* by C. J. Mahaney, originally published in English by Sovereign Grace® Ministries, in 2009. Copyright © 2009 by Sovereign Grace® Churches.

**The original English document is an aggregate of posts from C.J.'s blog: <http://cjmahaney.com>.

1

MEŞGUL MÜSÜNÜZ?

Tembel mi? Ben değilim. Yoğunum. Erken kalkar, geç yatarım. Programım baştan sona doludur. Yaptığım işi seviyorum ve işleri halletmeyi seviyorum. Günlük yapılacaklar listesine, basketbol oynamak gibi yoğun bir şekilde yaklaşırım. Tembel miyim? Sanmam!

En azından böyle düşünmemiştim. Ta ki meşgul olmak ile üretken olmanın farkını okuyana ve sık sık meşguliyetimin tembelliğin bir ifadesi olduğunu fark edene kadar.

Şimdi bu noktayı bana kimin ilk hatırlattığını anımsayamıyorum. Ancak meşgul olup tembel olabileceğimi, hareketli bir tembel olabileceğimi, meşguliyetimin tembellikten muaf olmadığını anladığımda hayatımı ve işimi değiştiren bir anlayışa kavuştum. Öğrendiğim şey şu oldu:

- Meşgul olmak, *çalışkan* olduğum anlamına gelmez.
- Meşgul olmak, *sadık* olduğum anlamına gelmez.
- Meşgul olmak, *üretken* olduğum anlamına gelmez.

Gecikme günahını tanımak ve buna meşguliyeti de dahil etmek, hayatımda önemli bir değişiklik yapmıştır. Tembel insan, en önemli işleri ihmal eden, ikincil öneme sahip görevlerle dolu bir yapılacaklar listesini tamamlamaya aşırı zaman ayırmakla meşguldür.

Programlarımızı düşünürken sonsuz seçeneğimiz vardır. Ancak Tanrı tarafından bana verilen görevlerden türetilen belli başlı öncelikler ve projeler, belirli bir hafta boyunca zamanımın çoğunu işgal etmelidir. Ve önemli işleri ikinci derecede öneme sahip olan görevlerin aciliyeti için ihmal ederiz. Eğer tembelsek önemli işleri acil işler için ihmal edeceksinizdir.

Kurtarıcımız önceliklerin farkındaydı. Toplum hizmeti bir başkanlık döneminden daha kısa olmasına rağmen, bu süre içinde Baba tarafından kendisine verilen tüm işleri tamamlamıştır.

Belli ki Baba onu sınırlı sayıda insanı hastalıktan iyileştirmeye, sınırlı sayıda bedeni ölümden diriltmeye ve sınırlı sayıda vaaz vermeye çağırmişti. İsa, Tanrı'nın gazabının kâsesine bakarken, Baba'nın çağrısını anladığı için yaşamındaki işinin tamamlanmış olduğunu gördü. Herkesi iyileştirmeye, herkesi diriltmeye, bol bol vaaz vermeye ya da ciltler dolusu kitap yazmaya çağırılmamıştı.

Sorumluluklarımızı Mesih'in mesihsel öncelikleriyle karşılaştırırken her zaman çok dikkatli olmamız gerekse de, beden alması bu dünyadaki insan yaşamının sınırlamalarına girmiştir.

Öyleyse önümüzdeki birkaç gün boyunca tembelliğin kökenini ve doğasını keşfederken bana katılın, böylece kendimizi Kutsal Kitap'taki önceliklere adayabilir ve bir gün Baba'ya şöyle dua ederken Kurtarıcımıza katılabiliriz: “Yapmam için bana verdiğin işi tamamlamakla seni yeryüzünde yücelttim.” (Yuhanna 17:4).

2

MEŞGUL BİR ERTELEYİCİNİN İTİRAFLARI

Eskiden boş vakit geçirmedikçe tembel olmadığımı düşünürdüm. Doğru değilmiş. Aslında tembelliğim sıklıkla meşgul olma şeklinde kendini gösteriyor.

Ve Walter Henegar'ın yaşamında da aynı keşfi yaptığı gibi, bu benim de keşfettiğim bir şeydir. Walter Henegar, “*Putting Off Procrastination*” adlı samimi otobiyografik makalesinde bu konuyu şöyle açıklıyor:

“Ertelerim,” diye yazıyor. “Hayatımın büyük bir kısmını erteleyerek geçirdim. Eğer belirli bir görev birazcık bile hoşuma gitmiyorsa, ilk ve sürekli eğilimim onu ertelemektir. Bu tembel olduğum anlamına gelmiyor; aslında çok meşgulüm. Sadece mümkün olduğunca uzun süre bir şeyler yapmaktan kaçınıyorum. Nihayetinde her şeyi tamamlarım, ancak bu genellikle beni mutsuz eder.”

Yaşamına dair bir bakış açısını da şurada okuyabiliyoruz:

“Evlenirken bizi evlendiren amcam, törenin tam ortasında benim hakkımda iyi bilinen bu eğilimi esprili bir dille anlatmıştı. Vaazı, evlilikte değişiklik yapmanın gerekliliği hakkındaydı ve doğrudan bana bakarak şunları söyledi: ‘Erteleyen bir kişi, işi ne kadar erteleyebileceğini gördüğü süre kadar erteleyecektir.’

Ve tam olarak bunu yaptım, ancak evlilik hayatı işi daha da zorlaştırdı. Kritik karar anlarımda artık karım vardı ve son dakika işlerini bitirmek için onu uzaklaştırmam gerekiyordu... Acaba biraz hoşgörü gösterebilir miydi?

Elbette biraz hoşgörü gösterebilirdi, ancak kronik olarak hasta olan bedeninin izin verdiği kadar hoşgörü gösterdi. Tekrarlayan hastane yatışları ve sürekli ağrı nöbetleri onu beni kendisine ağırlık yapmaya zorladı ve iki çocuğumuzun bakımı için ağırlıklı olarak benim üzerime yaslanmak zorunda kaldı. Evlilik, bizi kutsamak için kullandığı Tanrı'nın soğuk keskiyse, o zaman çocuklar sadece bıçağı daha keskinleştiren yontma taşlarıydı. Hepsi beni iş sorumluluklarımı daha fazla serbest zamanımda ve gecenin saatlerinde yapmaya doğru itti. Her geçen gün daha az uyudum. Hâlâ çoğu şeyi yapmayı başarabiliyordum, ancak işimin kalitesi oldukça kötüleşti ve yapılmamış yapılacaklar listem büyüdü. Sürekli yorgun, morali bozulmuş ve kendime acıdığımı hissettim. Birkaç kez son dakika çalışmanın heyecanına benzer bir şey yaşadım. Daha disiplinli arkadaşlarımı kıskandım, ama onlar gibi olma umudum pek olmadığını gördüm.”

Bay Henegar, yüreğini incelemeye başladığında günahının üç öngörülebilir şeklini fark etti ve bunlara “*eğer-ise* şeması” olarak adlandırdı:

- Eğer görevim yakın bir zamanda bitmeyecekse, ertelemeliyim.
- Eğer görev yarın teslim edilecekse, diğer tüm sorumlulukları bir kenara bırakıp bu göreve odaklanmalıyım.

- Büyük bir görevi tamamladıktan sonra ara verip kendimi ödüllendirmeliyim.

Kendi yüreğini incelemeye devam ettikçe, gününü işlerle dolu olmasına rağmen (ve hatta gerçekten iyi etkinliklerle dolu olmasına rağmen) işleri ertelemeye meyilli olduğunu anlamaya başladı. “Bulunmam gereken yerdeydim. Odanın etrafında ciddi bir şekilde dolanıyordum ve yapmam gereken şey bana bakıyordu. Sadece ertelemeye meyilli biri olmadığımı fark ettim; başka işlere kaçan biriydim.”

Sonra, içindeki erteleme uzmanını daha iyi anladığı hayatının karar anı geldi.

Yaklaşık iki yıl önce, İncil okulunda aldığım bir danışmanlık dersi, Kutsal Kitap’ın problemimi teşhis etmesi ve değişim yolunda bir adım atmam istendi. Gözlerimde canlanan şey bir ağacın Kutsal Kitapsal metaforu ve erteleme günahının dikenlerinin yüreğimde büyüyen ve göremediğim köklere bağlı olduğuydu. Hatta kökünü ortaya çıkartabileceğim umuduna kapıldım. İkinci bir umudumsa ertelemeye ne kadar meyilli bir yüreğe sahip olduğumu gösteriyordu çünkü tek seferde bu kökleri kesip atabileceğimi varsaymıştım. Tıpkı ertelemeye meyilli bir adam gibi kestirme bir yol arıyordum.

Ancak bir kısayol yoktu.

Bir sonraki seferde, Bay Henegar’ın içindeki erteleme uzmanıyla nasıl yüzleştiğini keşfedeceğiz.

3

İÇİMİZDEKİ ERTELEME UZMANI

Eğer meşgulsem, o zaman üretken olmalıyım, öyle değil mi? Meşgul bir insan sadık ve verimli bir insandır, öyle değil mi?

Hayır. Meşguliyet, üretkenlik, sadakat veya verimlilik garantisi değildir.

Ancak neden? Verimsiz bir meşgulün programıyla verimli bir meşgulün programını ayıran şey nedir?

Burada iki önemli nokta olduğunu düşünüyorum: Günahımızı ve rollerimizi anlamak. Bugün günahımıza bakacağız ve daha sonra rollerimize daha yakından bakacağız.

Son yazımızda, Walter Henegar'ın akademik yaşamında erteleme yapmasıyla dürüstçe yüzleşmesini inceledik.

Bay Henegar, İncil okulunda akademik yaşamındaki ertelemeye meyilli üçlü örüntüyü fark etmişti:

- Eğer yarın teslim edilmeyecekse, işi yapmayı erteleyeceğim.
- Eğer yarın teslim edilecekse, projeyi başlatacağım, geç saatlere kadar çalışacağım ve diğer tüm önceliklerimi bir kenara bırakacağım.
- Bitirdikten sonra, ödül hak ediyorum.

Sonra Bay Henegar, İncil okulunda bir danışmanlık dersi aldı ve burada erteleme sorununun gizli tarafını keşfetmeye başladı. “Ertelene dikenlerimin yüreğimin odalarının derinlerinde büyüyen görünmez kökler tarafından beslendiğini fark ettim”. Burada, Hristiyan Danışma ve Eğitim Vakfı (CCEF) tarafından geliştirilen “Üç Ağaç” adlı bir diyagrama atıfta bulunuyor. Bu diyagram, Luka 6:43-45’e dayanarak, yaşamın durumlarını (güneş veya sıcaklıkla gösterilen) sunar ve hayatımızdaki günah veya tanrıçılık köklerini ortaya çıkarır. Bu kökler, gerçekten ne istediğimizi ve neye inandığımızı gösterir.

Hayat koşullarının sıcaklığı altında, bazen Tanrı’ya sadık bir şekilde tepki veririz, sağlıklı köklerin meyveye yol açtığı bir meyve ağacını gösteririz. Ya da bu durumlar bizi günahkâr bir şekilde yanıtlamaya teşvik eder, kötü bir kökü ve bir meyve eksikliğini gösteririz. Müjde, diyagramın merkezindedir ve günahın bağışını, günahı zayıflatma ve gerçek özeni geliştirme gücünü sunar. Müjde içimizdeki erteleme uzmanına karşı başa çıkmak için umut sağlar.

Bay Henegar içinde bulunduğu bu yürek sorunlarını tanımaya başladığında, erteleme yapmasının köklerine daha yakından dikkat etmeye devam etti.

Keşfini şu şekilde tanımlıyor:

Kendimi gerçekten anlamaya başladığımı hissettim ve bu, işlerin birçok şeyin üstesinden geldiğimi düşündüğüm bir dönemin hâlâ başlarında olduğum anlamına geliyordu. Açıkça ertelemeye başladığımı fark ettim ve bu, başlangıçta durdurması kolay bir şeydi. Ancak çok geçmeden sömestir zamanı geldi ve her şey hızla çöktü. Kendimi tekrar tüm gece ders çalışırken buldum ve başlangıca geri döndüm. İronik

olarak, hâlâ danışmanlık dersim için bir ödev üzerinde çalışmam gerekiyordu. İsteksizce derse tekrar daldım, bu sefer daha derin sorunlara ulaşmaya çalışıyordum. Sorunları adlandırmaya başlamak kolay değildi.

Gurur kesinlikle iş başındaydı: Her seferinde bir işi bitirmek için tüm gece çalıştığımda, arkadaşlarım ve öğretmenlerim önünde itibarımı koruyordum.

Başkalarının tepkilerine dair korkum canımı sıkıyordu. Hafif panik ataklarım olduğunda, başkalarının beni onaylamayacağına dair korku aklımın ön planındaydı.

Tembellik ana mesele değildi, ama kesinlikle bir rol oynadı; bazen hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Zevk arayışı ve **sorunlardan kaçış** güçlü bir rol oynamasına rağmen kendimi her zaman filmler veya Ben & Jerry gibi basit televizyon programlarından hoşlanan biri olarak tanımlıyordum.

Bay Henegar bu keşfinden sonra doğru olanı yaptı. Günahlarına tövbe etti. Karısına günahının varlığı ve etkisi için tövbe etti. Ve yerel kilisesinden bir grup arkadaşına danıştı, onlara “günahını göstermeleri ve müjdeyi hatırlatmaları için açık davetiye sundu”.

Bay Henegar’ın keşfettiği şey, ertelediğimiz şeylerin altında, yapmamız gereken en önemli görevleri ertelemekten ziyade günahkâr bir yürek olduğuydu.

Ertelemeye meyilli herkes için iyi haber şudur: Müjde bu günahları ele alır, günahın bağışını sağlar ve günahı zayıflatma ve gerçek özeni geliştirme gücünü verir. Müjde

KUTSAL KİTAPSAL ÜRETKENLİK

içimizdeki erteleyici ile başa çıkmak için umut bulduğumuz yerdir.

4

SADECE YAP

Erteleme eğilimim nedeniyle, vaiz Alexander MacLaren'in aşağıdaki alıntısı, ertelemeye meyilli benliğimle yüzleşmenin gündelik bir anımsatmasını sağlaması için bilgisayar ekranımda her zaman bulunmuştur.

Şöyle yazıyor:

Halihazırda sıkıcı görevler, onları yarına bıraktığınız için daha az sıkıcı hale gelmezler. Sadece arkamızda bıraktığımızda ve bitirildiklerinde, tadılacak bir yiyecek olduğunu ve istenmeyen görevlerin hatırlanmasının tereddütsüz bir şekilde hoş ve sevinçle karşılandığını fark etmeye başlarız. Tamamlandıklarında, bereketle doludur ve bize gülümserler. Yapılmamışlarsa, tehdit edici bir şekilde dururlar ve huzurumuzu bozarlar ve Tanrı ile olan birliğimizi engellerler. Eğer önünüzde yapmaktan kaçındığınız bir iş varsa, hemen yanına gidin ve hemen onu yapın. Ondan kurtulmanın tek yolu budur.

-Alexander MacLaren
(1826-1910), İskoç Vaiz

5 BÜTÜN YOLLARINDA

Tanrı'nın lütfuna alçakgönüllü bir şekilde dayanmaktansa, güne işlerimi halletmek için yapılması gerekenler listeme başlama eğilimindeyim.

Ve yaşamımdaki gururun ve kendime yeterli olabileceğim düşüncesinin aktif varlığı göz önünde bulundurulduğunda, güne beni bekleyen her şey için Rab'be alçakgönüllü bir şekilde bağımlı olduğumu kabul ederek başlamam zorunludur.

Kendimi bu ruhsal disipline adadığım süre boyunca Süleyman'ın Özdeyişleri 3:5-7 sıklıkla dualarım ve düşüncelerimde bulunmuştur:

RAB'be güven bütün yüreğinle, kendi aklına bel bağlama. Yaptığın her işte RAB'bi an, O senin yolunu düze çıkarır. Kendini bilge biri olarak görme, RAB'den kork, kötülükten uzak dur.

Bu pasaj ertelemeye meyilli olan dostlarım için harikadır. Yürekerimize bu ayetlerin içeriğini uygulamak ve incelemek kesinlikle faydalıdır.

Açık bir Kutsal Kitap dışında, on dokuzuncu yüzyıl vaizi olan Charles Bridge'in Süleyman'ın Özdeyişlerini yorumladığı kitabını da faydalı ve yararlı buluyorum. Şöyle yazıyor:

Güvencemizi üzerimize giyelim. *RAB’bi yaptığımız her işte analım.* (Süleyman’ın Özdeyişleri 3:6). Adım adım başlayın ve her adımda ilahi yönlendirişini arayın. Basit planlarınızı bile Tanrı’ya dayanarak gerçekleştirin. Günümüzün sıradan işlerine bile Rab’bin yönlendirişiiyle gerçekleştirmemek putperestlikten başka bir şey değildir.

Kendisine danışılmasını sever. Dolayısıyla sıkıntılarınızı çözmesi için karşısına gelin. Kendi iradenizden, zevklerinizden, bilgeliğinizden, arkadaşlarınızdan, kaynaklarınızdan ve beklentilerinizden önce O’na kaçmayı alışkanlık haline getirin. Bunlardan önce Tanrı’ya danışın. Hiçbir durumun Tanrı’nın yönlendirişine ihtiyacı olmayacak kadar basit olduğunu varsaymayın.

Yaptığınız her işte, küçük veya büyük, tüm sıkıntılarınızda, kişisel ya da ilişkisele, geçici ya da sonsuz, RAB’bi anın.

-**Charles Bridges** (1794-1869), *A Commentary on Proverbs*’ten alıntı. (Banner of Truth, 1846/1968), s. 24-25

6 MİSKİN

Süleyman'ın Özdeyişleri'ni 1972'de iman ettikten kısa bir süre sonra çalışmaya başladım. Çok geçmeden Dr. Derek Kidner'in küçük yorum kitabını okumaya ve öğrenmeye başlamıştım. Onlarca yıl boyunca Dr. Kidner elimi tutan ilahiyatçılardan biri oldu. Kitabı aracılığıyla beni yönlendirdi ve "Süleyman'ın Özdeyişlerinin göz ardı edilen zenginliği" olarak adlandırdığı şeyi keşfetmeme yardımcı oldu.

Yorumunun en önemli ayırt edici özelliği kısa ve öznel çalışmalarından oluşuyordu. Bu çalışmalarında Tanrı, insan, bilgelik, ahmaklık, miskinlik, dostluk, kelimeler, aile, yaşam ve ölüm gibi konulara odaklanıyor. Keşke bütün Hristiyanlar bu kısa ve yerinde çalışmayı okuyabilse. Öyle ki lütfu ve bilgeliği çekip alabilirler.

Hristiyan yaşamına başladığımda tembellik hakkında dar ve kısıtlı bir anlayışa sahiptim. Daha sonra Kidner'in miskinlik hakkındaki çalışmasını okudum.

Bunu asla unutmayacağım.

Okudukça kendimi gördüm. Tembelliğim hakkındaki tanım genişlemişti ve akıllıca açığa çıkarılmıştı. Miskin olduğumu keşfetmiştim.

Okuduğum sözler şunlardı:

Süleyman'ın Özdeyişleri'ndeki miskin figür, hayvana benzer tembelliğiyle, saçma sapan bahaneleri ve savunmasızlığıyla trajikomiktir.

- (1) *İşe başlamaz.* Ona “Ne kadar sürecek?” “Ne zaman?” gibi sorular sorarsanız fazla şey istemiş olursunuz. Bunların cevabını bilmez. Bildiği tek şey tatlı sersemliğidir; istediği tek şey biraz daha zamandır: “biraz daha... biraz daha... biraz daha...” Reddedilmeyi kabul edemez ama etrafındakilerin küçüklüğüyle ilgili kendini kandırır. Dolayısıyla, dakikalar ve mesafeler geçtikçe, elindeki fırsatı kaçırmaya başlar.
- (2) *İşlerini bitiremez.* Başlamak için yapılan nadir çaba çok fazla olmuştur; heyecanı ölür. Bu yüzden avı elinden kaçar (12:27) ve yemeği soğur (19:24; 26:15).
- (3) *Sorunlarla yüzleşmez.* Kendi bahanelerine inanmaya başlar ve tembelliğini mantıklı bir çerçeveye koymaya başlar; çünkü kendi düşüncesine göre “mantıklı düşünebilen yedi insandan bile daha bilgedir” (26:16). Yumuşak tercihi alışkanlık haline getirdiği için karakteri kadar işi de zarar görür, bu yüzden 15:19'da temelde dürüst olmadığı ima edilir...
- (4) Sonuç olarak, *isteksizdir* (13:4; 21:25, 26) ve tatminsiz isteğin karşısında çaresizdir; işlerinin karmaşasının önünde, “dikenler çitine” benzeyen bir durumdadır (15:19); ve onu istihdam etmek

KUTSAL KİTAPSAL ÜRETKENLİK

zorunda olan herkes için pahalı (18:9) ve sinir bozucu bir halde işe yaramazdır...

Bilge adam zamanı öğrenecektir, çünkü zamanı kullanmanın önemini bilir. O, tembelin sıradan bir adam olduğunu bilir, birçok bahane, birçok reddetme ve birçok erteleme yapar. Her şey gözle görülemez ve uykuya dalmak kadar hoştur.

-Derek Kidner,
Süleyman'ın Özdeyişleri
(IVP, 1964), s. 42-43

7

ZAMAN. KURTARILDI.

Her yıl iki veya üç kez, “Zaman Yönetimi” adlı bir klasördeki makaleler koleksiyonunu incelerim. İncelediğim makaleler arasında, imanda kahramanlarımdan biri olan Dr. R. C. Sproul tarafından yazılmış olan “Zamanı İyi Değerlendirmek: Şu An Geleceği Etkiler” başlıklı bir makale bulunuyor.¹

Bu makale ilk kez birkaç yıl önce *Tabletalk* dergisinde yayımlandı. Ve makalenin bendeki kopyasını görseydiniz, üzerinde yıllarca süren vurgular, altı çizili cümleler ve işaretlemeler olduğunu gözlemlersiniz.

Dr. Sproul bu makaleyi yazdığı için minnettarım. Ve bugün size, Kutsal Kitapsal verimlilik serimizi sürdürürken makalenin temel özünü sunuyorum.

Zamanınıza değer.

ZAMANI İYİ DEĞERLENDİRMEK*

-R. C. Sproul

Zaman büyük bir eşitleyicidir. Mutlak eşitlik koşullarında tahsis edilen tek kaynaktır. Yaşayan her insan her gün kullanabileceği aynı saat sayısına sahiptir. Meşgul insanlara günün saatlerine eklenen özel bir bonus verilmez. Saat, hiç kimseyi ayırmaz.

Her gün her birimizin eşit bir zaman ölçüsü vardır. Birbirimizden farklı olan şey, tahsis edilen zamanı nasıl kullandığımızdır. Bir şey kurtarıldığında, olumsuz bir durumdan kurtarılmış veya satın alınmış demektir. İlgilendiğimiz temel olumsuz durum, israf durumudur. Zamanı israf etmek, onu değersiz veya hiçbir değeri olmayan bir şeye harcamaktır.

Ben bir zaman israfçısıyım. Hayatım boyunca harcadığım zamanı düşündüğümde, pişmanlıkla boğulurum. Bu suç, aşırı

*“*Time Well Spent: Right Now Counts Forever*” Dr. R. C. Sproul tarafından yazılan ve *Tabletalk* dergisinde (Eylül 1997, s. 4-7) yayınlanan makale. © *Tabletalk* magazine. İzinler: İfadeleri herhangi bir şekilde değiştirmemeniz, çoğaltma maliyetinin ötesinde bir ücret talep etmemeniz ve 500'den fazla fiziksel kopya yapmamanız koşuluyla, bu materyali herhangi bir formatta çoğaltmanıza ve dağıtmanıza izin verilir ve teşvik edirsiniz. İnternette yayınlamak için, internet sitemizdeki bu belgeye bir bağlantı tercih edilir (uygun olan yerlerde). Böyle bir bağlantı yoksa, sadece www.ligonier.org/tabletalk adresine bağlantı verin. Yukarıdakilere ilişkin tüm istisnalar *Tabletalk* tarafından resmî olarak onaylanmalıdır. Lütfen dağıtılan tüm kopyalara aşağıdaki açıklamayı ekleyin: From Ligonier Ministries and R.C. Sproul. © *Tabletalk* magazine.

İnternet sitesi: www.ligonier.org/tabletalk. **Email:** tabletalk@ligonier.org
1-800-435-4343.Ministries

çalışkan bir çalışma etiği tarafından teşvik edilen sahte bir suç değildir. Suç gerçektir çünkü harcadığım zaman gerçek zamandır.

Vince Lombardi, “Hiçbir oyun kaybetmedim, sadece zamanım tükendi” sözünü tarihe kazımıştır. Bu açıklama, sporun en dramatik unsurlarından birine işaret eder; zamanla yarış. Tahsis edilen zamanda en verimli olan takım oyunu kazanır. Tabii ki, sporla gerçek yaşam arasında zamanı durdurmak için hükümler vardır. Bir spor müsabakasındaki saat geçici olarak durdurulabilir. Ancak gerçek hayatta mola verilmez...

Zamanı israf etme eğilimim göz önüne alındığında, zamanla yarışta bana yardımcı olacak bazı ipuçları öğrendim. Bu ipuçlarından bazılarının size de yardımcı olabileceğini düşünebilirsiniz.

İlk olarak, *tüm zamanımın Tanrı'nın zamanı olduğunu ve tüm zamanımın O'nun vekaletiyle benim zamanım olduğunu fark ediyorum.* Tanrı beni ve zamanımı sahipleniyor. Ancak bana emanet edilen bir zaman dilimi verdi. Bu zamanı başkaları için çalışmaya, başkalarını ziyaret etmeye vb. ayırabilirim. Ancak bu zamanın hesabını vermek zorundayım.

İkinci olarak, *zaman konsantrasyon ve odaklanma ile kurtarılabilir.* Zamanın en büyük israfı insan zihninde meydana gelir. Ellerimiz meşgul olabilir, ancak zihinlerimiz boş olabilir. Benzer şekilde, ellerimiz meşgul olabilirken zihinlerimiz meşgul olabilir. Hayal kurmak, düşünmek ve anlamsız hayallerde dalma, düşüncelerin gerçek zamanda israf edilmesi şekilleridir. Zihinlerimizi eldeki göreve yoğun bir konsantrasyonla odaklamak, zamanın üretken kullanımı için önemlidir.

Üçüncü olarak, *zihin, sıradan veya mekanik işlevler tarafından tüketilen değerli zamanı kurtarabilir*. Örneğin, duş almanın mekanikleri zor değildir. Bu ortamda zihin, problem çözmeye, yaratıcı düşünme veya temaların oluşturulması için serbesttir. Birçok mesajım ve dersim duşta başlar. Eskiden çok golf oynardım ve vuruşlar arasındaki zamanın zihnimde mesajlar oluşturmak için harika bir zaman olduğunu fark ettim.

Dördüncü olarak, *boş zamanınızı yaşamınızı zenginleştiren aktiviteler için kullanın*. Boş zaman genellikle hobilerde harcanır. Okuma, zamanın değerli bir kullanımudur. Ana alanınız veya uzmanlık alanınızın dışında okumak hayatı zenginleştirir. Augustinus, mümkün olduğunca çok şey öğrenmeyi önerdi, çünkü tüm gerçek, Tanrı'nın gerçeğidir. Zenginleştiren diğer aktiviteler arasında sanat bulunur. Ben piyano çalmayı severim ve resim yapmaktan hoşlanırım. Kimse beni ciddi bir müzisyen veya usta bir sanatçı olarak görmeyecektir. Ancak bu hobiler, Tanrı'nın çoklu mükemmelliklerine daha fazla bakış açısı kazandıran benim için güzellik dünyasını açar. Ayrıca kelime ifadesi alanımı genişletmek ve aklımı ısıtmak için çapraz kelime bulmacaları yapmaktan hoşlanırım.

Beşinci olarak, *“Kum Saatini” kandırarak yollar bulun*. Birkaç yıl önce zaman yönetimi konusunda bir aydınlanma yaşadım. Hayat boyu alışkanlığım geç saatlere kadar uyanık kalmaktı, ancak fark ettim ki benim için 21.00-24.00 saatleri arası çok verimli değildi. Bu saatleri uyumak için kullansam, daha verimli şeyler için daha fazla zaman kazanabilirim diye düşündüm. O zamandan beri alışkanlığım, mümkünse 20.00-21.00 saatleri arasında dinlenmeye çekilmek ve 04.00'te kalkmak oldu. Bu, benim programım için harika bir devrim

yarattı. Günün erken saatleri, dikkat dağıtıcılar ve kesintiler olmadan, çalışma, yazma ve dua için harika bir zaman sunar...

Altıncı olarak, *arabada geçirdiğiniz zamanı öğrenme için kullanın*. Araba sürmek, zihnin yol üzerinde olanlardan daha fazlasına dikkatli olmasına izin veren başka bir mekanik işlemdir. Sesli kasetlerin faydaları bu sürelerde büyük kullanılabilir. Sürüş yaparken dersleri ve eğitim kasetlerini dinleyebilirim, böylece zamanı kurtarabilirim.

Son olarak, *çoğu durumda bir program, sınırlayıcıdan daha özgürleştiricidir*. Bir programla çalışmak, zamanımızı düzenlememize büyük ölçüde yardımcı olur. Program, bir dost olmalıdır, bir düşman değil. Programın içinde boş zaman, eğlence ve hobiler için zaman içerebilir. Bize Tanrı'yı yücelten verimli bir yaşam ritmi bulmamıza yardımcı olur.

8

ROLLER, HEDEFLER, PROGRAM YAPMA

Şu anda Amazon.com, “zaman yönetimi” konusu altında 90.864 kitap listeliyor. Başlıklar, David Allen’ın “*İşleri Halletmek: Stresi Olmayan Verimliliğin Sanatı*” gibi önerdiğim faydalı bir kitaptan, “*Aptallar için Zaman Yönetimi*” gibi hedef kitlesi olduğumu düşündüğüm ve okumadığım bir kitaba kadar çeşitlilik gösteriyor.

“Zaman yönetimi” kitapları oldukça popüler ve nedeni açıkça bellidir: Hepimiz daha fazla üretken olmamızı sağlayacak daha önce bilinmeyen bir sırrı keşfetmek istiyoruz. Ancak bu seri boyunca daha fazla iş yapmak, doğru işleri yaptığımız anlamına gelmediğini göreceğiz.

Ya da bunu küçük bir üçlü ifadeyle anlatmamız gerekirse: Meşguliyet beni *çalışkan* yapmaz; meşguliyet beni *sadık* yapmaz; meşguliyet beni *verimli* yapmaz.

Bu serinin önceki yazılarında ertelemeyi inceledik: Önemli (ve muhtemelen en zor) görevleri son ana kadar ertelemek ve kolay ve acil olmayan şeylere yönelmek gibi.

Meşguliyetim, gizlice ertelemek olabilir.

Ancak bugün bu seride, Kutsal Kitap’a uygun üretkenliği engelleyen faktörleri (ertelemek, tembellik ve miskinliğin

eğilimleri) tartışmaktan, nasıl etkili bir şekilde plan yapılabilir ve öncelik verebileceğimizi incelemeye geçiyoruz.

Bu konuyu inceleyerek ve hayranlık duyduğum (ve taklit etmeyi arzu ettiğim) kişileri gözlemleyerek, Tanrı'nın yüceltilmesi için sadık, üretken ve verimli olmanın şu üç şeyi başarmam gerektiğini düşünüyorum:

1. Tanrı tarafından verilen mevcut rollerimi tanımlamak,
2. Belirli, teolojik olarak bilgilendirilmiş hedefler belirlemek ve
3. Bu hedefleri programıma aktarmak.

Daha sonraki makaleler boyunca bu üçünü daha ayrıntılı bir şekilde ele alacağız.

Ancak belki de şöyle düşünüyorsunuz: Neden bu rolleri belirlemenin, hedefler oluşturmanın ve tüm bunları programıma sığdırmanın zahmetine girmeliyim? Neden hayatı olduğu gibi yaşamıyorum?

Belki de planlama ile ilgili her şeyi sevmiyorsunuz, hatta planlama ile ilgili her şeyden tiksiniyorsunuz. Belki de benim gibi, arkadaşım Michael McKinley'nin, yakın zamanda yazdığı şeyi kendinizle özdeşleşebilirsiniz: “Bir planlama toplantısında oturmak yerine gözüme çatal batırmayı tercih ederim.”. Mike, planlamayı ertelemek ve mümkünse plan yapmamak konusundaki eğilimimi acı verici ve yaratıcı bir şekilde yakalamıştır. Ancak kendimi anlık bir insan olarak düşünsem de, plan yapmaktan kaçınmam benim programıma ve (daha da önemlisi) aileme ve kilisedeki hizmetime zarar verir.

İşte nedeni.

Planlamayla ilgili gözüme çatal girse daha iyi yaklaşımına sahip olanlar için sorun şudur ki, her gün en acil istekler, yaşamımızın en önemli hedefleri ve öncelikleri ile rekabet eder ve dikkat dağıtır. Her gün aldığımız isteklerin sayısı genellikle gün için ayrılan süreyi aşar. Deneyimim, teolojik olarak donatılmış planlama ile haftama saldırmazsam, haftamın beni acil bir saldırı ile vuracağını doğrular. Ve acil olan şeye nazaran önemli olanın önünde daha fazla zaman harcıyorum.

Ve haftanın sonunda ruhumda düşük derecede bir suçluluk ve memnuniyetsizlik bulunur, çünkü gerçekten önemli şeyleri yapmayı ihmal etmişimdir. Kendime, Kurtarıcı'ya hizmet etmek için kalan zaman içinde bu tür haftaları mümkün olduğunca az yapmak istiyorum. Siz de öyle düşünüyorsunuz sanırım.

9

ROLLER (BÖLÜM 1)

Pastörlerin ve kilise kurucularının Tanrı tarafından *çağrıldığını* düşünmek bizim için zor değil. Bu Kutsal Kitap boyunca açıktır. Bu nedenle Romalılar'ın ilk ayetine geldiğimizde, Pavlus'un "bir elçi olarak çağırıldım" dediği yerde, buna dair hiçbir sorununuz yoktur.

Peki ya geri kalanımız ne olacak?

İki çocuğu olan bir ev hanımı ne olacak? Bir otomobil tamircisi ne yapacak? Bir emlakçı ve iş sahibi nasıl olacak? Tanrı onları çağırıyor mu?

Peki ya sen? Tanrı'nın seni belirli bir göreve çağırıldığının farkında mısın?

İş Teolojisi

"İş teolojisi" konusundaki anlaşmazlıklar kilise tarih boyunca yaygındır. Hatta (bana öyle söylendi), Orta Çağ, kutsal ve dünyasal iş arasında sert bir ayırım ile işaretlenmiştir. Pastörler ve kilise liderleri *çağrılmış* kabul edildi; işçiler böyle kabul edilmezdi. Birisi kutsal, birisi dünyasal olarak kabul edilirdi.

Sonra Reform hareketi geldi.

Reformcular, “dünyasal” işi Tanrı’dan gelen bir çağrı olarak görerek büyük bir adım attılar ve bu çağrıyı sadece iş değil, meslek de dahil olacak şekilde genişlettiler.

Leland Ryken, *Redeeming the Time* adlı kitabında şunları yazıyor: “Erken Protestanlar, çağrılarımızın işimizden çok daha geniş olduğunu doğru bir şekilde anladılar. Hayattaki tüm rollerimiz bir çağrıdır. Bir eş, bir ebeveyn, bir kilise üyesi, bir komşu ve bir Hristiyan olmak, hepsi çağrıdır”.

Reformcular, bu şekilde Tanrı’nın egemenliği anlayışını hayatın tümüne -her meslek, her detay, her an- dahil ederek bir bakış açısı tanıttılar.

Bugün görünüşe göre birçok Hristiyan’ın işini bir çağrı olarak anlamadığı görülüyor. Hristiyanlar genellikle işyerinde Hristiyan etiğini yaşamaları gerektiğini açıkça biliyorlar. Ancak Reformcular daha büyük bir şeyi talep ediyorlardı.

Ryken şöyle yazıyor:

Çoğu Hristiyan, işte bir Hristiyan olabileceğine inanır. Bunu yapmak, bir kişinin işvereniyle dürüst olma, çalışkan bir işçi olma ve iş arkadaşlarına şahitlik etme gerektirir. Ancak bu, işi kendisini Hristiyan inancıyla dokunmamış bir şekilde bırakır. Orijinal Protestanlar, işin kendisinin ruhsal bir mesele ve Tanrı’yı yüceltmenin bir yolu olduğunu iddia ederek bu konuda ileri gitmişlerdir. Eğer işimizi Tanrı’nın çağrısına itaatkâr bir yanıt olarak görürsek, işimizde Hristiyan olabiliriz ve işimiz aracılığıyla Hristiyan olabiliriz.

Bu perspektif, çalışırken, trafikte beklerken ve başka bir gün için işe gelirken tutumunuzu dönüştürecektir.

Rolleri Belirleme

Ancak kendi çağrımın nasıl farkında olabilirim? Doğru işte olduğumdan nasıl emin olabilirim? Doğru kariyer yolunda mıyım? Tanrı'nın gelecekte beni nerede istediği konusunda ne düşünmeliyim? Hayatımın çağrılarını belirlemek için nasıl hareket etmeliyim?

Gene Veith'in *The Spirituality of the Cross* adlı kitabında iki anlamlı soru sunmaktadır.

İlk olarak, Tanrı beni nereye yerleştirdi?

Çağrımızı nasıl bildiğimizi? Katı bir anlamda ve genç insanları “büydüklerinde ne yapacaklarını seçmeleri” için nasıl baskıladığımızın aksine, bir çağrı kendimiz için seçtiğimiz bir şey değildir. Daha ziyade, Tanrı tarafından verilir, bizi belirli bir iş veya durum için “çağırır”. Tanrı her bireye benzersiz yetenekler, beceriler ve eğilimler verir. Ayrıca, her bireyi Tanrı tarafından egemen bir şekilde düzenlenmiş bir dizi dış koşulda bulur, bu da Tanrı tarafından egemen bir şekilde düzenlenmiş olarak anlaşılır. Çağrı kendiliğinden seçilmediğinden, başkalarının eylemleri yoluyla da bilinebilir. Bir iş teklifi almak, bir göreve seçilmek, sizinle evlenmek isteyen biri bulmak, tümü çağrının ipuçlarıdır...

Belki ileride başka bir çağrı kendini sunar. Ancak çağrı, sadece gelecekteki kariyer kararlarında değil, burada ve şimdi bulunur. Bir kişi boşanmak için “evlilik için bir kabiliyeti olmadığı” bahanesini kullanamaz ya da çocuk yetiştirme sorumluluklarından kurtulmak için “ebeveynlik için bir kabiliyeti olmadığını” iddia edemez. Evliyseniz, bu sizin çağrınızdır. Çocuklarınız varsa, onlar sizin çağrınızdır.

İkincisi, başkalarına hizmet etmek için hangi pozisyondayım?

Herhangi bir çağrının amacı, başkalarına hizmet etmekle ilgilidir. Bu, komşusunu sevmenizi isteyen İsa'nın emrini yerine getirmeyle ilgilidir... İlişkimiz Tanrı'ya iyi işlerimiz tarafından belirlenmez (çünkü günahkâr bir doğaya sahip olanlar Tanrı önünde hiçbir şey kazanamazlar): İhtiyacımız olan, günahlarımız için bağışlanmadır. Ancak ilişkimiz komşularımıza, Tanrı'nın bize aracılık etmesi sayesinde mümkün olan iyi işlerimiz tarafından belirlenir.

Temelde, çağrınız, şu anda bulunduğunuz yerde bulunur. Ölü bir noktadaki bir kişi, yüksek hedeflere sahip olabilir, ancak şu anda işi ne kadar alçakgönüllü olursa; o iş, ne kadar alçakgönüllü olursa, kendi kendine hizmet etme sevgisinin ifadesi olarak, Tanrı tarafından maskelenmiş bir şekilde çağrısıdır.

Belki çağrımız belirsizdir çünkü bu iki soruyu sormamışızdır.

- Tanrı beni nereye yerleştirdi?
- Başkalarına hizmet etmek için hangi pozisyondayım?

Bir an ayaklarınıza bakmak için zaman ayırın. Ciddiyim bakın. Çoğumuz için, ayaklarımız şu anda Tanrı'nın hayatımızdaki çağrısının coğrafi dairenin içinde dinleniyor. Gelecekte Tanrı sizi bu dairenin dışına çağırabilir. Ancak bu başka bir zaman içindir.

Korkarım ki birçok Hristiyan geleceğin düşünceleriyle o kadar dikkat dağıtıcıdır ki, Tanrı'nın onları şu anki çağrılarıyla nasıl hizmet etmeleri gerektiğini net bir şekilde ayırt edemezler. Her gün işe gelirler, ancak her gün tutku ve sevinçle çalışmazlar.

Sonuç

Bu soruları kendinize sorduğunuzda, Tanrı'nın hayatınıza özgü çağrısının netleşmesine yardımcı olması için dua edin. Aşağıya bakın ve keşfettiklerinizi yazın.

Listeyi yakın tutun, çünkü bir sonraki seferde o listeye bakacak ve ayrıntılara gireceğiz.

10 ROLLER (BÖLÜM 2)

Kısa bir süre önce gece uyanıktım, kitap okuyor ve sessizliğin tadını çıkarıyordum.

Tek bir sorun vardı, sürekli bir ses duyuyordum.

Tık... Tık... Tık...

Damlayan su sesi gibi duyuluyordu. Ama nereden geliyordu?

Kısa bir arayıştan sonra ana katımızdaki banyoya geldim, damlayan su sesi en yüksek burada duyuluyordu. Eğilip lavabonun altındaki dolap kapılarını açtığımda, dolapta bir su birikintisi buldum.

Sorun görülebiliyordu: Damlama ana su borusunu musluğun borusuna bağlayan kapatma valfindan geliyordu.

Küçük bir damla.

Küçük bir su birikintisi.

Küçük bir sorun.

İki seçeneğim vardı: Tesisattan anlayan birinden yardım istemek veya damlamayı kendim düzeltmek.

Ben daha az bilge seçeneği seçtim.

Hiç tesisat bilgim olmadan, kapatma valfini sıkarak bağlantıyı sıkılaştırarak sızıntıyı durduracağını varsaydım.

Ancak valfi sıkımayı çalıştığımda gevşedi. Ardından beni bir mermi gibi geçerek arkamdan fırladı, arkasındaki su basıncı tarafından destekleniyordu.

Hemen durdurulamayan bir püskürtme giysilerimi ıslattı, elimle kapamaya çalıştığım geçici tıkaçtan sıçradı, banyo zeminini sıırıslıklam etti ve koridoru su basmaya başladı.

Sakin, sessiz ve uyuklu bir ev, yardıma muhtaç, suda boğulan bir adamın yüksek çığlıklarıyla dolup taşı.

Biraz yardımla su basıncını kapattık, dağınıklığı temizledik, bolca güldük ve tekrar yatağa döndük. Bir sonraki gün gerçekten tesisattan anlayan bir uzman sorunu düzelitti.

Bahsetmek istediğim şey açıktır: Ben bir tesisatçı değilim. Ve bazen sınırlı yeteneklerimin ötesine geçebileceğimi düşünsem de, yapamam. Şimdi banyo uygun bir şekilde çalışır hale geldiğine göre, beni her şeyi yapmaya çağırmadığını hatırlayarak başka bir hatırlatma ile büyük bir özgürlük buluyorum.

Gene Veith, “Dünya hayatımızda her şeyi yapmak zorunda değiliz. Dünya hayatı -bu, inananlar kadar inanmayanlar için de geçerli olan bir şeydir- ekonomik, sosyal ve kişisel bağımlılık ağı içinde vermek ve almak, hizmet etmek ve hizmet edilmekle ilgilidir” (*The Spirituality of the Cross*, s. 76). der.

Yani Tanrı bizi belirli rolleri yerine getirmek için çağırır.

Benim Rollerim Nelerdir?

Beni Tanrı'nın belirli rolleri yerine getirmek için çağırdığını bilmek özgürleştiricidir. Ve bunu bilmek aptalca şeyler yapmaktan beni koruyabilir. Peki Tanrı'nın ne yapmamı istediğini nasıl bilebilirim?

Son makalede oldukça yardımcı iki soru hakkında konuştuk:

- Tanrı beni nereye yerleştirdi?
- Başkalarına hizmet etmek için hangi pozisyondayım?

Eğer bu size belirsiz görünüyorsa, belki rollerin (veya mesleklerin) bir listesini görmek yardımcı olabilir. Bu neredeyse kapsamlı bir liste değildir, ancak bu listede Tanrı'nın sizi yerleştirdiği belirli rolleri daha iyi tanımlayabilirsiniz.

- Hristiyan
- Bekâr erkek
- Bekâr kadın
- Koca
- Eş
- Baba
- Anne
- Çocuk
- Büyükbaba
- Büyükanne
- Kilise üyesi
- Pastör
- Hizmet lideri
- Kilise kurucusu
- Çalışan
- İş sahibi

- Öğrenci
- Eğitimci
- Şef
- 24 saat çalışan acil durumlar tesisatçısı

Harika bir şekilde, bu rollerin hiçbiri Tanrı'nın çağrısının kapsamı dışında değildir. Tanrı lütfuyla, her birimizi şu anda olduğumuz yere koymuştur. Ve bu Tanrı tarafından verilen rolleri tanımladıktan sonra belirli hedefler oluşturmayı düşünmeye başlayabiliriz.

Ve sanırım belirli rollerimizin zaman içinde değişebileceğini belirtmek önemlidir, bu nedenle listeyi (belki yıllık olarak bile) gözden geçirmemiz gerekebilir.

Kendi Rollerim

İşte bu yüzden belirli bir hafta için planlamam, programla değil, Tanrı'nın verdiği rollerimi düşünerek başlar. Eğer rollerimi yerine getirmiyorsam, hedeflerim yanlış yönlendirilebilir ve en önemlisine kendimi adamam için savunmasız olabilirim.

Bunlar Tanrı'nın lütfuyla tarafımdan atanmış rollerdir. Ben bir...

1. Hristiyan
2. Koca
3. Baba
4. Büyükbaba
5. Hizmet lideriyim

Peki Tanrı seni nasıl çağırıyor? Tanrı'nın sizin hayatınıza özgü çağrılarınızın bir listesini oluşturmak için bir an ayırın. Kendi kişisel rollerinizin listesini oluşturarak, Tanrı'nın size verdiği rollerin farkına varmanızı artırabilirsiniz, bu da önceliklendirme ve plan yapmanıza yardımcı olacaktır.

Kutsal Kitapsal üretkenliğimiz bir programa, açık hedeflere, açıkça tanımlanmış rollere dayandığı için bu seriyi kendi deneyiminizde keşfetmeyi umuyorum. Roller tanımlamak, her gün önemli şeyleri yaptığımızdan emin olmamıza yardımcı olurken, küçük bir şekilde müjdeyi ilettiltiğimize ve başkalarına hizmet ettiğimize dair bir güvence sağlar.

Zamanı kurtardığımızı bilerek uykuya dalmak tatlıdır.

11

HEDEFLER (BÖLÜM 1)

Bu blogda birkaç haftadır Kutsal Kitap'ta üretkenlik konusunu ele alıyoruz. İlk olarak, Kutsal Kitap'ın erteleme kavramını nasıl tanımladığını anlamayla başladık. Sonra roller, hedefler ve zamanlama konularını tartışmaya geçtik. İki önceki yazımızda rolleri ele aldık. Bugün ise hedefler konusuna giriş yapacağız.

Tanrı tarafından bize atanan her rolle birlikte, Tanrı bize belirli hedefler atar. Kutsal Kitap'ı açın ve birkaç sayfa içinde bu rol-hedef ilişkisinin başlangıcını keşfedeceksiniz.

Yaratılış 1-2

Bu ilk sayfalarda, Tanrı'nın Adem'i topraktan oluşturduğunu ve burnuna nefes verdiğini, o cansız formun hayata geldiğini okuruz. Adem -ilk insan- “doğdu”. Yaratılış hikâyesinde, Tanrı, Adem'e belirli roller ve hedefler atamak için fazla zaman kaybetmez: “Verimli olun, çoğalın” dedi, “Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun.” (Yaratılış 1:28).

Bir sonraki bölüme hızlıca geçerse, belirli bir duruma odaklanırsınız: “RAB Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem'i oraya koydu.” (Yaratılış 2:15). Basitlik açısından, Adem'e “Baş Bahçıvan” unvanını vereceğim.

Adem, bahçeyi “işlemek” veya hizmet etmek ve “gözetmek” veya korumakla görevlendirilmişti. Günahtan önceki dönem hiç de kötü bir iş değil.

Eğer Adem’in bahçedeki rolüne bakarsak, profil şöyle görünebilir:

Rol: Baş Bahçıvan

Hedef: Yeryüzünü egemenliği altına almak (özellikle bahçede).

Zamanlama: Adem’in günlük rutininin nasıl görüldüğünü bilmiyoruz -bir gün planlayıcısı yoktu- ancak işle dolu olduğunu varsayabiliriz, yani “çalışma” veya hizmet ve “gözetme” veya koruma ile ilgili belirli görevlerle.

Bahçedeki Adem’in atandığı belirli görevler hakkında sadece tahminde bulunabiliriz. Önemli olan, günaha girilmeden önce bile Adem’in **rolleri** ile **hedefleri** arasında bir bağlantı olduğunu görmemizdir. Bu hedefler, sırasıyla, onun günlük etkinliklerini yönlendirmiş olurdu ki bu da onun “**zamanlaması**” olarak adlandırdığımız şeydir.

Yirminci yüzyıl Hollandalı teolog Herman Bavinck, Bahçedeki Adem’in konumunu düşünürken hedeflerin (rollerle ilişkili olarak) önceliğini yakalar ve şöyle yazar:

İş, kendi başına son ve nihai bir amaç taşıyamaz, ama her zaman bir şeyin meydana getirilmesine yönelik bir başka hedefi vardır. Bu amaç ulaşıldığında sona erer. İstek, plan

veya amaç olmaksızın sadece çalışmak, umutsuzca çalışmaktır ve rasyonel bir insan için uygunsuzdur.*

Tanrı, belirli hedeflere ulaşmak amacıyla belirli roller atar. Bu açık gibi görünebilir, ancak eğer bu rol-hedef bağlantısını açıkça görmüyorsak, programlarımızı -veya programlarımızın dolu olduğunu buluyorsak- gerçekten önemli olan şey dışında her şeyle doldururuz veya programlarımızı doldururuz.

Tanrı beni belirli rolüme çağırdı çünkü belirli bir hedefi gerçekleştirmeyi niyet ediyor. Bunu, programımda yansıtılan belirli görevler aracılığıyla yapıyorum.

İkinci bir örnek, hedeflerin Kutsal Kitap perspektifini daha tamamen geliştirmemize yardımcı olacaktır.

Elçilerin İşleri 6

Elçilerin İşleri, Müjdenin yayılmasını ve birinci yüzyıl kilisesinin büyümesini anlatır. Kiliseler kuruldu, liderlik yapıları oluşturuldu ve imanlı topluluklar kuruldu. Kiliseye katılanların sayısı arttıkça, kişisel ve pratik ihtiyaçlar arttı.

Elçilerin İşleri 6'da, elçilerin karşılaştığı özel bir zorluğu anlatan bir bölüm okuruz:

İsa'nın öğrencilerinin sayıca çoğaldığı o günlerde, Grekçe konuşan Yahudiler, günlük yardım dağıtımında kendi dullarına gereken ilginin gösterilmediğini ileri sürerek İbranice konuşan Yahudiler'den yakınmaya başladılar.

* *Our Reasonable Faith* (Grand Rapids, MI; 1956, Eerdmans) p. 216.

Bunun üzerine Onikiler, bütün öğrencileri bir araya toplayıp şöyle dediler: “Tanrı’nın sözünü yayma işini bırakıp maddi işlerle uğraşmamız doğru olmaz. Bu nedenle, kardeşler, aranızdan Ruh’la ve bilgelikle dolu, yedi saygın kişi seçin. Onları bu iş için görevlendirelim. Biz ise kendimizi duaya ve Tanrı sözünü yaymaya adayalım.” (Elçilerin İşleri 6:1-4)

Büyüyen kilisenin karşılaştığı bu yükselen acil ve çok haklı ihtiyacı karşılamak için elçilerin işleyişi yeniden gözden geçirmeleri gereken özel bir zorluk hakkında okuruz. Aç insanlar, dul kadınlar, kilise liderlerinden zamanında yanıt gerektiren bir ihtiyaç oluşturunuyordu.

Ancak yiyecek, elçilerin ellerinden gelmezdi.

Bu pasajda ortaya çıkan iki ayrı grubun profilini göz önüne alın:

Rol: Elçi

Hedef: Müjdeyi duyurmak, kilise kurmak ve inşa etmek

Zamanlama: Dua et, vaaz hazırla, vaaz ver ve kilise inşa et

Rol: Hizmet lideri

Hedef: Elçilerin hedeflerini dul kadınlara yemek dağıtarak korumak

Zamanlama: Gıda dağıtımını günlük koordine etmek

Rol-hedef ilkesi birinci yüzyıl Yeruslaimin'de aktifti ve çalışıyordu. Elçiler, Tanrı'nın Sözü'nü vaaz etmek ve dua etmek için özel bir hedefle Tanrı tarafından çağrıldılar. Onları dul kadınlara yemek servisi yapmaya *çağırmedi*. Bunu yapmak, onları rollerinin dışına taşırdı.

Aynı anda kilisedeki yedi hizmet lideri, aç kadınların ihtiyaçlarını karşılamak için tanımlandı ve konumlandırıldı.

Elçilerin dul kadınların ihtiyaçlarını kendi kişisel hedefleri gibi görme konusundaki içlerindeki merhamet dürtüsünü hayal edebiliriz. Ancak bu, rolleri ile tutarsız olurdu.

Sonuç

Bu iki Kutsal Kitap öyküsü, Adem'in günahın bahçeye girmesinden önceki mesleğini tanımlayan birincisini ve birinci yüzyıl kilisesi liderliğini tanımlayan ikincisini hatırlatır. Rollerin bir amacı vardır. Belirli rollerimizin Tanrı'nın bize belirlediğine dair hatırlatıcılar olduğu anlamına gelir. Bu nedenle her gün şunu sormalyım: “Şu an ne yapıyorsam, Tanrı tarafından belirlenen amaçlarımla uyumlu mu?”

Tanrı'nın bize atadığı rollerin farkında olmak, amaçlarımızı takip etmemizi ve gerçek özen, sadakat ve verimliliği yansıtan bir günlük plana sahip olmamızı sağlar. Hepsi Tanrı'nın yüceliği içindir.

Peki belirli rollerimden akıp gelen belirli hedefleri nasıl belirleyebilirim? Bu bir sonraki yazının konusu olacak.

12 HEDEFLER (BÖLÜM 2)

Boş bir takvime hiç baktınız mı ve kendinize “Şu anda ne yapmam gerekiyor?” diye sordunuz mu? 25 saatlik dolu bir takvime baktınız mı ve kendinize “Şu anda ne yapmam gerekiyor?” diye sordunuz mu?

Tek başlarına, ne boş zamanları ne de sıkışık zamanları günlük önceliklerimizi açıklayarak yardımcı olmaz. Ancak Tanrı'nın bize atadığı rolleri belirlemek yardımcı olur. Ve bu makale serisini takip ediyorsanız, umarım şu ana kadar Tanrı tarafından atanan kendi rollerinizi geliştirmişsinizdir.

Görünüşe göre, bana rollerden zamanlamaya nasıl geçeceğimizi öğretmek isteyen en az birkaç kişiye göre, rolleri zamanlamaya nasıl entegre edeceğimizi konuşmak için hazırız. Beni dinlemeden önce atlamayın lütfen. Çünkü ortayı doldurmadan, rollerimizi zamanlamamıza bağlayan ve takvimlerimize amaç ve belirginlik kazandıran bu sık sık belirsiz alanı doldurmadan takvimlerimiz amaca ve belirginliğe sahip olmayacak.

Zaman içinde rollerimi netleştirdiğinizden eminim. Daha fazlasını bir dakika içinde açıklayacağım.

Bu yüzden lütfen programlamaya geçmeden önce şu küçük yazıyı bekleyin.

Rollerim

Bu serinin başında şu anda doldurduğum beş temel rolü listeledim:

1. Hristiyan
2. Koca
3. Baba
4. Büyükbaba
5. Hizmet lideri

Bu basit ve açık bir liste gibi görünüyor -ve öyledir- ancak bu rolleri düşünmek ve önceliklendirmek odaklanmış zaman gerektirir. Sıra önemlidir. Dolayısıyla Tanrı'nın yaşamınız için atadığı rolleri tanımlamak için birkaç anınızı ayırdığınızı umuyorum ve listenizin önündeyseniz.

Lütfen bu listeyi yazın. Kendimizi tamamen katılacağımız şeyler hakkında okumaya eğilimliyiz (örneğin Kutsal Kitap üretkenliği gibi), ancak sadece başıyla onaylayarak tepki vermektense daha fazlasını yapmayız. Bu nedenle bu rolleri yazmak için zaman ayırın.

Rollerinizi netleştirmeye ayıracağınız 15 dakika, amaç ve belirginlik kazanmanızı sağlayan saatlerce zamanın hızlı bir şekilde geri ödemesini yapacaktır. Hedeflerinizi belirledikten sonra sıradaki yazıda belirli hedeflerinizi nasıl geliştirdiğimizi inceleyeceğim.

Hedeflerim

Tamam, şimdi hedeflerimden bahsedelim. Benim için, genel olarak çoğu rolüme (özellikle diğer insanlarla ilişkilerime) iyi uyum sağlayan iki genel kategoriden çalışıyorum:

- **Hizmet etmek** (Nasıl hizmet edebilirim?)
- **Şaşırtmak** (Nasıl şaşırtabilirim?)

Açıkçası, bunların sizin çalışabileceğiniz tek kategoriler olduğunu düşünmüyorum, ancak **hizmet etmek** ve **şaşırtmak** terimleriyle düşünmek yıllar boyunca hedeflerimi ve zamanlamamı hafta boyunca belirlememe yardımcı oldu.

Hizmet Et ve Sonra?

Hepimiz Kutsal Yazıların başkalarının ihtiyaçları için hizmet etme önceliği verdiğinin farkındayız. Dolayısıyla sizi bunun önemi konusunda ikna etmeye ihtiyacım olmadığını düşünüyorum.

Peki ya başkalarını şaşırtmak? Bunu derken neyi kastediyordum?

Ele alındığında başkalarını şaşırtmak başkalarına hizmet etmekten farklı değildir. Sıklıkla hizmet etmenin belirli ihtiyaçları gidermek olduğunu düşündüğümüz için Pavlus şu sözleri yazıyor: “Birbirinize saygı göstermekte yarışın” (Romalılar 12:10). Bu açıklamanın niyetini ve derecesini gözden kaçırmak pek mümkün değildir. Tanrı başkalarına saygı gösterme konusunda kutsal bir yarış içerisinde olmamız gerektiğini söylüyor.

Öyleyse programlarımız bu buyruğa itaat ettiğimizi gösteriyor mu?

Aydınlatıcı, öyle değil mi?

Anlayacağımız üzere bu hedefler hakkında düşünmenin faydalı olacağını düşünüyorum. Hizmet etmek ve şaşırtmak konusunu iki farklı kategori olarak değerlendirmeliyiz. Şaşırtmak demek sevinçle ve cömertçe başkalarına saygı ve bereket göstermektir!

İki kategoride yüreklerimizdeki müjdeyi yansıtmalı ve başkalarına karşı içten bir sevgiyi işaret etmelidir. Ve iki kategoride Tanrı'yı yüceltmeli ve programlarımızın içeriğini oluşturmalıdır.

Hedefleri Sınırlamak

Öncelikle yalvarıyorum tek bir rol için yüzlerce hedef koymayı bırakın! Sıklıkla tamamlanmamış ve teşviğimi kıran birçok hedef koyuyorum. Her bir rol için birkaç farklı hedef koymanızı tavsiye ederim. Hafta boyunca rollerime üçten fazla hedef koymam.

Her bir rol için daha uzun bir hedef listesi oluşturabileceğimiz aşikar olsa da zamanımız, enerjimiz ve armağanlarımız sınırlıdır. Dört veya daha fazla hedef genellikle baş edebileceğimizden fazla olur.

Lütfen beni yanlış anlamayın. Yaklaşımım basit bir tavsiyeden ibarettir. Bu yaklaşımı takip etmek zorunda değilsiniz. Ama programınızı oluştururken rolleriniz ve hedeflerinizle uyuşacak bir sistem tasarlamak zorundasınız.

Bunu bir sonraki makalede inceleyeceđiz.

13

HEDEFLER (BÖLÜM 3)

Bu seri giderek daha fazla uygulama odaklı hale geliyor gibi görünüyor. Bu durumda, yakınımızdaki birçok öneri arasında yalnızca bir öneri olduğunu belirtmek önemlidir.

Önemli olan benim yaklaşımımı taklit etmeniz değil, zaman yönetimi için teolojik olarak bilgilendirilmiş bir yaklaşım geliştirmenizdir. Öyle ki bu, belirli rollerinizi ve hedeflerinizi haftalık veya aylık takviminize dahil eder.

Öyleyse, rollerle ve hedefler arasındaki bu özel ilişkinin nasıl çalıştığını açıklamama izin verin.

1. Hristiyan Olarak Hedeflerim

Eğer bir Hristiyan'sanız, Tanrı'nın kurtarıcı sevgi eylemini kişisel olarak deneyimlemişsiniz demektir. Ve başka hiçbir rol, "Hristiyan" rolü kadar hayati ve merkezi değildir.

Yine de "Hristiyan" rolünü programımızı yazarken genellikle varsayma eğiliminde olduğumuzu düşünüyorum. Ancak Tanrı'nın günahlarımız için İsa Mesih'in yerinize geçen kurban işi sonucunda bize verdiği ilişki, en yüksek önceliğimiz olmalıdır.

İki belirli hedef koymam faydalı olacaktır. Bir Hristiyan olarak, hedeflerim şunlar:

- Tanrı ile **Paydaşlık**
- Yerel Kiliseye **Katılım**

Tanrı ile Paydaşlık. Ruhsal disiplinleri (Kutsal Kitap okuma, dua vb.) uygulamanın, zaman verildiğinde günlük rutinemize eklemeler olarak görme olasılığımız, bu disiplinlerin öncelikle Hristiyan rolünden türetildiği hedeflere sahip olduğumuz anlamına gelir. Tanrı ile paydaşlığımız, zihinlerimizde genellikle iş arkadaşımızla önemli bir çarşamba öğle yemeği toplantısından daha az bir öncelik kazanır.

Bir kişisel hedefi ihmal etmenin sonucu, özellikle Tanrı'yı ihmal ettiğimizde ve kendi ruh halimizi ihmal ettiğimizde, başka hiçbir yerde daha ciddi değıldir. Kutsal Yazılar bize yüreklerimiz üzerinde dikkatle nöbet tutmamızı kesin bir şekilde belirtir: "Her şeyden önce de yüreğini koru, çünkü yaşam ondan kaynaklanır." (Süleyman'ın Özdeyişleri 4:23). Yüreğimizi incelemeliyiz. Yüreklerimizin durumunu gözlemlemeliyiz. Yüreklerimizin durumunu gözetlemek için Tanrı'nın lütfuyla çalışarak ruhsal disiplinleri kullanmalıyız.

Ve sonunda dışarıya ve yukarıya bakmalıyız, harika bir çarmih ve orada sallanan bir Kurtarıcı bulmalıyız. Baba Tanrı'nın günahlarımıza karşı olan gazabı yatıştırıldı. Çarmıha olan bakış açımızı asla kaybetmemeliyiz. Ve ruhsal disiplinler Kurtarıcıya gündelik olarak bakmamız konusunda yardımcı olacaktır.

Öyleyse bu birincil rolün takvimlerimize girdiğinden emin olmalıyız.

Sabah 45-60 dakika ayırarak şunları yapmayı amaçlıyorum:

- Tanrı'ya olan bağlılığını kabul etmek, O'na olan güvenimi yenilemek ve anlayışımın getirdiği eleştirel sesleri kırmak. (Süleyman'ın Özdeyişleri 3:5-6)
- Güne yavaşça, kutsal bir perspektifle başlamak.
- Kendime müjdeyi vaaz etmek.
- Kutsal Yazıları derinlemesine düşünerek Tanrı'ya mutlu etmek. (George Mueller'in yazılarından öğrendiğim bir uygulama)

Yerel Kiliseye Katılım. Müjde tarafından sonsuz kadar değişen bizlerin yerel kilisede hizmet etme sevinci ve ayrıcalığı vardır.

Bu hedefi takvimimize nasıl uygulayacağımızı değerlendirdiğimizde, kendimize üç basit soru sorabiliriz.

Kendinize şunu sorun:

- Ne zaman ve nasıl istekli bir şekilde etrafımdakilere hizmet ediyorum? Bu yıl? Bu hafta?
- Ne zaman ve nasıl kilisedeki yakın olduğum kişilerle özel bir şekilde ilgileniyorum? Bu yıl? Bu hafta? (Bazılarınız için bu hizmet ettiğiniz küçük bir grubu kapsar).
- Ne zaman ve nasıl pastörüme destek oluyorum ve onun için dua ediyorum? Bu yıl? Bu hafta?

Hedefim adına doğruca sorduğum sorular bunlardır.

Gelecek makalelerde eş, baba, büyük baba ve hizmet lideri rollerimdeki kişisel hedeflere odaklanacağım.

14

HEDEFLER (BÖLÜM 4)

Kısa bir aradan sonra bugün, Kutsal Kitap'taki üretkenlik serimize geri dönüyoruz.

Bu seri içindeki önceki yazımda, Tanrı ile olan en önemli ilişkimden kaynaklanan kişisel hedefleri açıkladım. Çünkü bu ilişki bir öncelik taşıdığı için, amacım Tanrı ile iletişim kurma ve O'na bağımlılığımı kabul etme yolu olarak ruhsal disiplinleri uygulamaktır. Bu hedef, günlük programımda sabah tapınma zamanımı gerçekleştirirken kendini gösterir.

Bugün, başkalarıyla olan Kutsal Kitapsal üretkenliği, özellikle koca, baba ve büyükbaba rollerimde nasıl keşfedeceğimizi incelemeye başlıyoruz.

Hizmet ve Şaşırtma

Daha önce açıkladığım gibi, diğer insanlarla ilişkilerimde iki Kutsal Kitap kategorisinden çalışıyorum. Genel olarak konuşursak, hedeflerim iki katlıdır:

- Hizmet (Nasıl hizmet edebilirim?)
- Şaşırtma (Nasıl şaşırtabilirim?)

Açıkçası, bunların sizin çalışabileceğiniz tek kategoriler olmadığını düşünmüyorum, ancak hizmet etmek ve şaşırtmak terimleri üzerine düşünmek, yıllar boyunca hedeflerimi ve

hafta sonlarından ileriye dönük programımı netleştirmeme yardımcı oldu.

Rollerimi hedeflerimle bağdaştırırsanız, programımı bilgilendiren temel çerçevenin nasıl görünebileceğini görmeye başlarsınız. Bunu çizmem gerekirse, muhtemelen şöyle görünür:

Çalışma

Şöyle dediğinizi duyabiliyorum, “Ama C. J., karımı nasıl şaşırtırım ve memnun ederim? Oğluma nasıl hizmet ederim ve onu şaşırtırım? Tam olarak ne yapmalıyım? Bana detaylar ver.”

Aslında, şu anda size karıma, oğluma ve torunlarıma nasıl hizmet ettiğim ve şaşırttığım hakkında özel bilgiler vermem en etkili yoldur. İşte nedeni: Hizmet etmeye ve şaşırtmaya çağrıldığınız kişiler benzersizdir. Bu, karınıza nasıl hizmet edip şaşırtacağınızın, benim karıma nasıl hizmet ettiğim ve onu şaşırttığım yollardan çok farklı görünebileceği anlamına gelir.

Eşinizi İnceleyin

Örneğin, Carolyn’a olan koca rolüme bir göz atalım. Eşıme nasıl hizmet edebileceğimi ve şaşırtabileceğimi planladığımda, bir dizi kategoriye düşünüyorum. İşte iki listem. Muhtemelen bunlara eklemeler yapabilirsiniz.

Eşinizi her bir alandaki özel yollarla nasıl şaşırtıp memnun edeceğinizi biliyor musunuz?

- Giyim tarzı, stilleri ve mağazaları
- Mücevherler
- Sağlık
- Egzersiz
- Kitaplar ve dergiler
- Filmler
- Sanat
- Spor
- Yiyecek
- Müzik
- Eğlence
- Ziyaret edilecek yerler
- Entelektüel ilgi alanları
- Hobiler
- Tatiller/kaçamaklar
- Ve elbette, cinsellik

Eşinizin her bir alandaki durumunu biliyor musunuz?

- Teolojik bilgi
- Ruhsal disiplinlerin uygulanması
- Tanrısal olgunluğun gelişimi
- Diğerlerine hizmet etmek için kullanılabilir ruhsal armağanlar
- Yerel kiliseye katılım
- Çocuklarla ilişkiler
- Aile ilişkileri
- Arkadaşlarla ilişkiler
- Kişisel geri çekilmeler
- Korkular
- Umutlar
- Rüyalar
- Hayal kırıklıkları

- Ayartıları

Bu kategorileri düşündükten sonra, karıma nasıl hizmet edip şaşırtabileceğim konusunda belirli yolları haftalık ve aylık programıma ekleyebilirim.

Sonuç

Rollerimizi düşünmek ve hedefler oluşturmak nispeten kolaydır. Daha büyük zorluk, bu iyi niyetlerimizi programlarımıza aktararak bu hedeflere ulaşmaktır.

Diğerlerine hizmet etmek ve şaşırtmak, onları dikkatlice incelemeyi, özel ihtiyaçlarını ve ilgi alanlarını öğrenmeyi ve öğrendiklerimize dayalı olarak harekete geçmeyi gerektirir. Ve bunu yaptığımızda, karılarımız, çocuklarımız ve hizmet ettiğimiz tüm insanlar, sevgimizi, ilgimizi ve hizmetimizi taze bir şekilde deneyimleyecektir.

15

BEKLENMEYENİ PROGRAMLAMA

Kutsal Kitapsal üretkenlik serisinin başlangıcında, meşguliyetin özen ve verimliliğin bir işareti olmadığını söyledim. Ve bu, meşguliyetin, Tanrı tarafından bize atanan en önemli şeylere kendimizi adamadığımızı göstermez. Her şey altında yoğunlaşabiliriz, ancak Tanrı'nın bize verdiği temel rolleri yerine getirmek dışında. Ve ne kadar meşgul görünürsem görüneyim, eğer temel rollerimden birini ihmal ediyorsam, bir ertelemeyle, verimsiz bir döngüde dönüp duran bir kişiyimdir.

Bu seride rolleri nasıl belirleyeceğimizi, hedefler oluşturacağımızı ve zamanımızı en önemli şeylere nasıl odaklayacağımızı odaklandık.

Tercihim, pazartesi sabahı Starbucks'a gitmektir (benim için bir gün izin). Bu zaman içinde çok önemli iki şey gerçekleşir: (1) *Washington Post* spor sayfasını dikkatle incelerim. (2) Rollerimi düşünür, hedefler oluşturur ve önümüzdeki hafta için programıma aktarırım.

Ancak ne kadar çok çabalasak da, haftamızın her detayını planlamak imkansızdır. Kesintiler ortaya çıkar, beklenmedik bir telefon çağrısı anında bir karar gerektirir ve olası bir zaman yatırımı gerektirir, bir arkadaştan gelen yeni bir e-posta yardımımızı ister ve yeni bir danışmanlık durumu, pastörün derhal dikkatini gerektiren bir durum ortaya çıkarır.

Dikkatlice planlanmış haftalarımızdaki olası sürprizlerin listesi neredeyse sonsuz gibi görünüyor.

Peki, beklenmeyen isteklere karşı ne yapmalıyız?

İlk olarak, beklenmedik isteklere nasıl yanıt vermemiz gerektiğini tartışmadan önce rollerimizi, hedeflerimizi ve programlarımızı anlamak önemlidir. Çoğu zaman, erteleyen kişi Kutsal Kitapsal rollerini çalışmaz ve bu nedenle aciliyete karşı duyarlıdır. Bu nedenle en son veya en kolay isteği varsayar. Önemli görevleri ihmal eder, acil ve kolay olanlara odaklanır. Meşgul, meşgul, meşgul, ama özenli, sadık veya verimli değil.

Öte yandan, özen göstermiş olan, rollerini anlayan ve hedefler oluşturan kişi, bilgece, sahip olduğu zamanı göz önünde bulundurarak beklenmeyen isteklere dikkatle yanıt verebilir. Uygun zamanlama kararları alabilir. Gelecek hafta için Kutsal Kitapsal rollerine dayalı olarak bilgilendirilmiştir ve şimdi istekleri ve günlük sürprizleri bilgece değerlendirebilir.

Her gün hem istekler hem de hizmet etme fırsatları kapasitemizi ve zamanımızı aşar. “Hayır” demek gerçekten sınırlamalarımızı kabul eden alçakgönüllü bir tepkidir.

“Hayır” diyemiyorsanız, başkalarının acil isteklerine savunmasız olacak ve en önemli şeyden dikkatinizi çekeceksiniz. Sonunda aşırı uzatılmış ve hayal kırıklığına uğramış hale geleceksiniz.

İstekleri Değerlendirme

Peki, her gün karşılaştığımız çok sayıda isteği ve fırsatı nasıl değerlendiriyoruz? Bu bilim değildir, ancak kişisel olarak istekleri değerlendirirken kullanabileceğim kabaca bir çerçeve üzerinde çalışıyorum. İstekleri, üç temel soruya ayrılabilen bir iş akışıyla ele alıyorum.

(1) İstekler rollerime uyuyor mu?

İlk olarak, bu belirli istekler Tanrı tarafından belirlenen rollerimi yansıtıyor mu? Bu belirli istek, bir Hristiyan olarak rolümü veya bir koca, baba, büyükbaba, hizmet lideri veya yerel kiliseye olan bağlılığımı yansıtıyor mu?

Eğer öyleyse, ikinci soruya geçeriz ki ona bir dakika içinde ulaşacağız.

Ancak istek, rollerimle uyumsuzsa, başka bir soru sorarım: Bu belirli isteği iki dakikadan daha kısa sürede tamamlayabilir miyim? Bazı küçük fırsatlar başkalarına yardım etme kapısı açar, ancak belirli rollerimize uymaz. Bu durumdaysa, onu hemen yapın. Değilse, bu, takvimimde bir süre ve alan gerektiren ve rollerime uymayan büyük bir talebi devretme, reddetme veya silme kararı almam gerektiği anlamına gelir.

(2) İstekler hedeflerime uyuyor mu?

Yani, belirli istekler rollerinizle uyumlu mu? İyi. Ve önceki yazılarda hedeflerimizi düşünmeye başladık, ki bunlar aslında her bir rolün içinde alt önceliklerdir.

Belirli istek, kişisel hedeflerimi karşılıyor mu? Belki de karşılamıyor. Ya da en azından şu an için değil. Bu istekler,

üzerinde dua edilebilecek, başkalarının tavsiyesine sunulabilecek ve belki daha sonra düşünülebilecek bir yaklaşıma gidilmelidir.

Eğer istekler, rollerim ve hedeflerimle uyumluysa, o zaman yapılması gereken bir şeydir. Şimdi üçüncü soruya geçme zamanı.

(3) İstek iki dakikadan daha kısa sürede tamamlanabilir mi?

Bu, istekleri programınıza eklerken size yardımcı olabilecek basit bir sorudur.

İstek iki dakikadan daha kısa sürede tamamlanabilir mi? Eğer isteği bu kadar hızlı tamamlayabilirsiniz, o zaman bunu hemen yapmak gerçekten çok basit bir karardır. Beklemek için hiçbir neden yoktur, görevi bir takvime eklemek gerekmez.

Ancak istek, iki dakikadan daha fazla zaman gerektiriyorsa, o zaman takviminizde yer açmanız gerekecektir.

Bu, istekleri değerlendirmek için kullandığım süreçtir.

Sonuç

Tüm yaşamımızı programlamak mümkün değil (ve bunu denememeliyiz). Ve bu nedenle yanlış anlaşılmasın: Programıma bağlı değilim. Bağımlılığım Tanrı'nın kendisine dayanır.

Her gün beklenmedik şeyler ortaya çıkacaktır, tahmin edemediğimiz ihtiyaçlar ortaya çıkacaktır ve dikkatimize ihtiyaç duyulan durumlar çıkacaktır.

Programımızda görünüşteki kesintilerden şaşırılmamalıdır. Bunlar Tanrı'nın hayatımız için amaç ve planının bir parçasıdır. C.S. Lewis bilgece şunları belirtti:

Birisi, eğer yapabiliyorsa, yaşanan tatsız şeylere “kendi” veya “gerçek” hayatının kesintileri olarak bakmayı bırakmalıdır. Gerçek şu ki, kesintiler dediğimiz şeyler, Tanrı'nın an ve an gönderdiği gerçek hayatımızdır; “kendi” veya “gerçek” hayatımız diye adlandırdığımız şey, kendi hayal gücümüzün bir hayaletidir. En azından belirli bir anlayışa kavuştuğumda gördüğüm şey budur: Ancak bunu her zaman hatırlamak zordur.*

Gerçekten de öyle.

* *The Quotable Lewis* (Wheaton, IL.: Tyndale House Publishers, 1989), 335.

16

KENDİ KENDİNE YETERLİLİK

Tipik bir gün gelişirken, beklenmedik olaylar beklenen şekilde ortaya çıkar. Bir gözümüz saate bakarken ve diğerini programımıza çevirirken, planlarımızın gün boyunca nasıl raydan çıktığını sıklıkla görebiliriz. Ve her gün planlarımın hatasız bir şekilde uygulanmayacağını fark ettiğimde, ruhum biriken endişelerle ağırlaşma eğilimindedir. Ancak kendimi olması gerektiği gibi alçaltmak yerine, sınırlı gücüme ve bilgeliğime güvenme riski taşıyan, kendi kendine yeterliliğe karşı savunmasız buluyorum. Bu gururdur.

Eğer uyanık değilsek yüklerimiz zamanla hafifçe birikecek ve ruhumuzu giderek ağırlatacaktır. Ancak böyle olması gerekmez. Kutsal Kitap'ta alternatif bir yol var.

Gururu Öldürmek ve Kaygıları Bırakmak

Kutsal Kitap bize bütün kaygılarımızı bizi sevdiği için Tanrı'ya yüklememizi söyler.

Uygun zamanda sizi yüceltmesi için, Tanrı'nın kudretli eli altında **kendinizi alçaltın. Bütün kaygılarınızı O'na yükleyin**, çünkü O sizi kayırır. (1. Petrus 5:6-7)

Bütün endişelerimi Rab'be yüklemek, Rab'bin önünde kendimi alçaltmanın bir yoludur. Bu pasajları okurken, endişelerimizi Rab'be yüklemenin, kendimizi alçaltma emri

altına girdiğini keşfediyoruz. Endişelerimizi Rab'be bırakmak, alçakgönüllülüğün bir ifadesidir. Endişelerimi Rab'be yükleme konusunda başarısız olduğumda, gururlu bir şekilde kendi kendime yettiğimi iddia ederim.

Kısa Bir Dua

Toplantıdan toplantıya, karardan karara ve telefon görüşmesinden telefon görüşmesine ilerlerken, Charles Spurgeon'ın öğüdünü çok faydalı buluyorum. “Her yaptığım şeyin arasına birkaç kelime dua etmenin iyi olduğunu hissederim,” yazmıştı. Yoğun günlerinde, Spurgeon her etkinlik arasına dua kelimeleri serpiştirirdi, ki bu modeli yıllar boyunca taklit etmeye çalıştım.

“Kısa dua sözlerinin” içeriği benzersiz ve duyduğunuzda etkileneceğiniz bir şey değildir. Ben sade bir adamım ve bütün endişelerimi yükleme düşüncesi, Tanrı'ya olan bağımlılığımı ve gün boyunca ihtiyacım olan lütfaya basit bir tanıma sahiptir.

Ancak yoğun bir günde dua etmek için bir an durmak, hayatımdaki gururu zayıflatan bir eylemdir, bağımlı bir yaratık olduğumu kabul etmenin bir ifadesidir. Kendi kendime yeten biri değilim.

Ve dua ile kendimi kısa bir anlığına alçaltmak, ruhum üzerinde gün boyunca büyük bir fark yaratır.

Temelde, yorgunluk genellikle hayatımdaki gurur ve kendi kendine yeterliliğin sonucudur. Endişelerimi Rab'be yüklemeyi ihmal ettiğimde, yorgunluğun ağırlığı ruhuma yerleşir.

Endişelerimizi Rab'be yüklemek ve O'nun önünde kendimizi alçaltmak, ne kadar meşgul olursak olalım kritik eylemlerdir. Ve bu uygulama, dikkatli planlama ve programlamaların saatleriyle değiştirilemez.

Siz ne düşünüyorsunuz? Spurgeon'ın uygulamasını izliyor musunuz ve her gün yaptığınız her şeyin arasına “birkaç kelime dua” mı serpiştiriyorsunuz? Endişeler mi atıyorsunuz yoksa yükler mi biriktiriyorsunuz? Rab'bin önünde kendinizi alçaltıyor musunuz yoksa kendi kendinizi yeterli mi görünüyorsunuz?

17

YAPILACAKLAR LİSTESİ

ASLA BİTMEZ

Sadece Tanrı her gün yapılacaklar listesini tamamlar.

Bu basit cümle, günü nasıl başlattığımı, gündüz ne yapmayı beklediğimi ve her günü nasıl kapattığımı belirler.

Ofisimden çıkar ve günün sonunda ışığı kapatırken, yapılacaklar listesi tamamlanmamışsa, sekreterime şunu derim: “Nora, yarın tekrar deneyeceğiz.”. Bu kısa ifade, sınırlılıklarımın bir kabulüdür ve tekrar bir kez daha her şeyi bitiremediğimi söylemenin bir yoludur. Bu, alçakgönüllülüğü geliştirmek için sahip olduğum bir andır.

Ne kadar planlama, programlama ve disiplin yaşamımda bulunursa bulunsun, zamanı tamamen kurtaramayacağımı hiçbir zaman unutmam gerekir. Ben sınırlı bir yaratığım, başarabileceğim şeylerde sınırlı ve günahım tarafından daha fazla sınırlanıyorum. Bu nedenle, her gün yapılacaklar listesinde tamamlanmamış işler bıraktığımı hiç kimse şaşırmasın.

Benim sevincim, her gün hedeflerimin hatasız bir şekilde gerçekleştirilmesinden gelmez. Her gün sevincim, İsa Mesih’in çarmıhtaki işinden gelir.

Sadece Tanrı her gün yapılacaklar listesini tamamlar. Her gün Çarmıh’a ihtiyacım var.